There are no translations available.

[illegible]

Սպիտակ տենդ. հեքիաթ մեծահասակների համար / Նաիրա ՀԱՄԲԱՐՁՈՒՄՅԱՆ

25/02/2014 , ԳՐԱԿԱՆ ԹԵՐԹ

Արևը մեռավ այն օրը, երբ դահիճը սկսեց իր գործը: Շրջանը նեղանում է ամեն օր, ու դահիճը լռությամբ ավարտում է գործը: Կիսատվում եմ, բայց շարունակում եմ ժպտալ: «Վե՛ր կաց ու գնա, – լսում եմ, – մահը չի կարող տեսնել հոգեվարքդ, հեռացի՛ր թափանցիկ այս դիմակահանդեսից, գնա՛ Ծագող արևի երկիրը կամ որտեղ սպիտակ արջերն են ապրում, մահը կսպասի, մահը ոչինչ է, իսկ անվստահ – խուսափուկ այս շրշյունը՝ սովորական տերև: Հիշի՛ր ինձ քո աղոթքներում»:

Խաղաղությամբ կարող եմ ասել՝ վախը ձեռք է բերել նոր որակներ, բայց ավելի շատ կենդանի եմ, քան մեռած: Ու եթե հիշողությունը անցյալի վավերացումն է սոսկ, ուրեմն ինչո՞ւ ենք մոռանում հայացքը՝ սեփական պատմության այդ թափառականին, որ գրանցում է վայրկյանը ու կարևորում անկատար նյութը մեր՝ ժամանակի մեջ՝ դեպ որը վիճակված է դառնալ մի օր մեզնից յուրաքանչյուրին: Երազնե՞րը: Երազները կգտնեն ճահիճը, կգտնեն մեզ ինչ-որ կարևոր վայրկյանի, տղմաբույր երազները անպայման մերը կդառնան: Մա՞հը: Մահը ամենևին էլ զվարթ պոռնիկ չէ, դեղնաբիբ այդ վհուկը կտանի մեզ մեր ներսի հավերժությունը դեպի, որ նույնպես մեր որոնածը չէ, քանզի աշխարհին նայում ենք հենց այնպես՝ առանց հայացքի, առանց ներքին լռության: Քրտինքի մահահոտ-սպիտակ կաթիլները, նուրբ ճիրանների պես կախվել են քթիցս ու ստիպում են երգել՝

Ու քամին, որ թամբել է մահին,
ֆռացնում է դեռ վզկապը կարմիր,